

«οι μαθητές γράφουν!»

Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Αττικής 2010-2011

Όνειρα Χαμένα

Παναγιώτα Ασημακοπούλου

7^ο ΓΕΛ Αχαρνών

Τηλ. 2102443656

Η Κυριακή επιτέλους έφτασε. Τα κορίτσια θα είχαν την ευκαιρία να βγουν από το σπίτι τώρα πια με δικαιολογία σοβαρή. Αγορές. Κάθε Κυριακή, γινόταν στην πλατεία, μα και στους δρόμους του χωριού, μεγάλο εμπόριο. Ο θείος Τσαρλς έλεγε συνεχώς, κοσμοπολίτης καθώς ήταν, πόσο πολύ του θύμιζε αυτή η αγορά την Κωνσταντινουπολίτικη. Με τη διαφορά ότι η δεύτερη ήταν πάντα εκεί, έτοιμη να καλωσορίσει όλους τους αχόρταγους πελάτες.

Ο ουρανός, αν και πρωί ακόμα, είχε σκοτεινιάσει. Τα βαριά σύννεφα προμήνυαν βροχή, ωστόσο ούτε στάλα δάκρυ θεού δεν είχε στάξει.

- Αχ! Είμαι τόσο ενθουσιασμένη! Επιτέλους θα πάρω εκείνες τις κορδέλες που τόσο ήθελα! Ηδύνη, μ' ακούς; Τι τάχα κάνεις;

Η Ηδύνη φόραγε τα δαντελωτά της γάντια κοιτάζοντας με εκείνα τα μεγάλα μάτια της τον καθρέφτη. «Ποτέ δεν τα συνήθισα» συλλογίστηκε. «Δεν είναι δικά μου ίσως».

- Σε ακούω. Σε ακούω. Μια βδομάδα τώρα όλο για εκείνες τις παλιοκορδέλες λες!

- Τώρα δηλαδή τι έπαθες;

- Τίποτα.

Και όμως απ' το πρωινό της ξύπνημα δεν αισθανόταν καλά. Μια γροθιά είχε μπηχτεί στο στομάχι της που δεν έλεγε να τραβηχτεί πίσω και όλο δάκρυα θυμού και άγχους ανέβαιναν σε εκείνα τα ξένα μάτια. Δεν επέτρεπε όμως στον εαυτό της να αφηθεί και να την προδώσουν.

- Είσαι σίγουρα καλά;

Η φωνή της Σελήνιας ακουγόταν πια αρκετά περίεργη.

- Απάντησα ή μήπως όχι;

- Καλώς... αποκρίθηκε η Σελήνια. Και δεν ξανασχολήθηκε. Πιο πολύ την ένοιαζε η μπούκλα που 'χε τσακίσει, παρά ο κυκλοθυμικός χαρακτήρας της αδερφής της. «Αχ αυτά τα ένστικτά σου τα αβάσιμα» της έλεγε συνεχώς. «Τι σε πιάνει ώρες ώρες;» Η Ηδύνη αποκρινόταν τάχα σοβαρή. «Ό,τι δεν σε πιάνει εσένα. Βλέπεις μόνο αυτά που θέλεις να δεις. Όχι πιο πέρα από το δρόμο σου».

Δεν πέρασε πολλή ώρα από αυτή την ξερή κουβέντα τους και τα κορίτσια είχαν ήδη κλείσει την πόρτα του σπιτιού τους. Η Σελήνια, πάντα γλυκιά και σεμνή, φορούσε ένα ζαχαρί φόρεμα. Είχε μαζέψει τα κόκκινα μαλλιά της ψηλά, αλλά άφηνε τάχα κατά λάθος μερικές μπουκλωτές τούφες να ξεφεύγουν. Η Ηδύνη φόραγε ένα σκούρο μπλε φόρεμα. Οι κορσέδες τους τις στένευαν - μα μπρος στα κάλλη τι είναι μια «ανεπαίσθητη» ενόχληση; Πάντα αυτό έλεγε η μαμή τους. Πάντα αυτό, όλα αυτά τα χρόνια που τα κορίτσια είχαν μεγαλώσει αρκετά για να φοράνε τούτα τα γυναικεία φορέματα. Κι ας βαριανάσαναν, εκείνη έσφιγγε ακόμα πιο πολύ. Τι κι αν φοβόταν η Σελήνια ότι θα της κοπεί η ανάσα και μισόκλαιγε, εκείνη συνέχιζε και έσφιγγε ακόμα περισσότερο.

Ο ήχος απ' τα τακούνια και των δυο τους σιγά- σιγά έσβηνε, καθώς προχωρούσαν προς την καρδιά του χωριού. Τώρα το πρόσωπο της Σελήνιας έλαμπε, σαν τον ήλιο που σχεδόν είχαν ξεχάσει. Η Ηδύνη απ' την άλλη δεν ήταν σκυθρωπή. Όχι. Περισσότερο ψυχρή και ανήσυχη. Κρίμα θα έλεγε κανείς, θαμπώνεται το φεγγάρι της.

Ο κόσμος στην πλατεία του χωριού ήταν τόσο διαφορετικός. Παιδιά, νέοι, γέροι, γέλαγαν και έβαζαν τους πάγκους. Χρώματα και αρώματα έτρεχαν στον αέρα. Σαν γιορτή.

Ρούχα, φρούτα, φαγητά, προϊόντα για το σπίτι, το νοικοκυριό, κοσμήματα, ό,τι ήθελες το είχες κάθε Κυριακή. Κοπελούδες χάζευαν τους τάχα τρανούς μεγαλέμπορους από το εξωτερικό. Ντυμένοι και αυτοί με τα καλά τους κοστούμια και τα ψηλά τους καπέλα, με μια πίπα στο χέρι παρίσταναν τους έξυπνους και τους μεγάλους.

Η Σελήνια σχεδόν τρέχοντας, προσπαθούσε να φτάσει τον πάγκο με τα μπιζού. Η Ηδύνη από πίσω της πάλευε να νικήσει το πλήθος που ορμούσε σχεδόν απειλητικά προς το μέρος της και είχε τα μάτια της καρφωμένα στην πλάτη της αδερφής της για να μην τη χάσει. Επιτέλους την πρόφτασε. Είχε σκύνει μπροστά από κάποια κομμάτια υφάσματος. Τα μάτια της έδειχναν γεμάτα από χαρά. «Τι ανόητη» σκέφτηκε η Ηδύνη. «Πολύχρωμες κλωστές για να την κάνουν ευτυχισμένη. Τόσο θέλει.»

- Έλα, δες! έκανε η Σελήνια.

Έσκυψε και η Ηδύνη. Μωβ, μαύρη, μπλε, άντε και μια λευκή κορδέλα για να σπάσει ο μαύρος χείμαρρος πάνω στο κεφάλι της. Και η ψυχή της εδώ που τα λέμε. Και ξαφνικά πάγωσε. Η κορδέλα σαν φίδι έσφιγγε τώρα τα δάχτυλά της. Πριν οι άλλοι προλάβουν να ανασάνουν, εκείνη ήδη αισθάνθηκε. Μα δεν πρόλαβε να τρέξει. Ο κόσμος άρχισε να ανοίγει. Κυριολεκτικά. Άνθρωποι τώρα άνοιγαν δρόμο σ' ένα αόρατο, ορμητικό ποτάμι. Κολημένοι στους πάγκους, έχασκαν με τα στόματα ανοιχτά.

Και τότε τον είδε. Τον αισθάνθηκε και τα δάκρυα ξεχύθηκαν και μπλέχτηκαν με εκείνο το ποτάμι που έτρεχε μπροστά της.

- Ποιος... τόλμησε να ξεστομίσει η Σελήνια.

Μα η Ηδύνη τώρα πια δεν άκουγε, ούτε έβλεπε. Μόνο ένιωθε. Το κρύο, το παγωμένο αίμα... Αυτόν. Σαν πέρασε δίπλα της, τον είδε που την κοίταξε. Τα γαλαζοπράσινα μάτια του έγδυναν ηδονικά τις πτυχές της ψυχής της και του μυαλού της. Εκείνου του θολωμένου πια μυαλού που έπαψε να συνεργάζεται με τη λαλιά της. Μα ξαφνικά οι γωνίες του προσώπου του σφίχτηκαν. Τα χείλη του σούφρωσαν για μια στιγμή σαν να ήταν έτοιμα να δώσουν φιλή θανάτου. Η Ηδύνη, σα να ξύπνησε απ' το λήθαργο, άρπαξε το χέρι της αδερφής της και άρχισε να τρέχει, ενώ η Σελήνια μόλις που πρόλαβε να πετάξει στον πάγκο κάποιες δεκάρες για τις κορδέλες που κρατούσε στα χέρια της.

- Εσύ! Σπίτι. Άκουσε; της φώναξε η Ηδύνη.

- Γιατί, γιατί; Τι συνέβη; έκανε η Σελήνια. Ηδύνη, μην τρέχεις, στάσου!

- Σπίτι είπα! Και δεν θα μιλήσεις σε κανένα.

- Κι εσύ, που θα πας;

- Θα περπατήσω λίγο.

- Θα περπατήσεις ή θα τρέξεις;

Το πρόσωπο της Σελήνιας έμοιαζε τώρα σχεδόν με ξωτικό. Τα μάτια της είχαν γίνει δυο σχισμές και το χαμόγελό της χαρακιά στο αγγελικό πρόσωπο.

- Ανόητη! Φύγε σου είπα!

Είχε δίκιο η Σελήνια. Δεν περπατούσε. Έτρεχε. Τα δέντρα σα να έσκυβαν από πάνω της, καθώς προχωρούσε. «Δεν γίνεται! Όχι!». Τα δάκρυά της τώρα, βαθιά και βαριά έσταζαν στο στήθος της. Τα πόδια της δεν άντεχαν άλλο. Έσπασε, λύγισε και έπεσε πάνω στα φύλλα και τις πέτρες. Έφερε τα χέρια στο κεφάλι, τράβηξε πίσω τα μαλλιά της, να βλέπει καθαρά. «Πότε ήρθε; Υπήρχε πάντα; Γιατί ήρθε; Τι θέλει;» Έτρεμε, μα δεν κρύωνε. Ο θυμός τώρα πάλευε μέσα της. Ένιωσε τις φλέβες του λαιμού της να πετάγονται. Ένιωσε τρελή. Και μετά σκέφτηκε την αδερφή της. Θυμήθηκε τα μάτια της που γυάλισαν και καθρέφτισαν το είδωλό του. Είδε την ψυχή της πλημμυρισμένη από πόθο. Μα να ήταν και η μόνη... Όλοι οι άνθρωποι γύρω του είχαν κοκαλώσει. Έβλεπε πόθο στα μάτια τους. Μόνο τα δικά της, εκείνα τα ξένα μάτια, γνώριζαν. Έπρεπε να μάθει ποιος ήταν. Σίγουρα κάποιος ήξερε. Δεν μένουν απαρατήρητοι. Ένα άλλο θέμα όμως που την προβλημάτιζε ήταν αν αυτός αντιλήφτηκε ότι η ίδια κατάλαβε τι ήταν. «Τώρα αυτό ήταν καλό ή κακό;» αναφώνησε, ενώ ανασηκωνόταν σε μια προσπάθεια να ανασυνταχθεί.

Επιτέλους, η σιγή έσπασε. Λοιπόν, έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Την απάντηση θα την έδειχνε το μέλλον και οι κινήσεις και των δυο.

Η Ηδύνη μπήκε στο σπίτι ξεθεωμένη. Η αδερφή της, όπως πάντα γαλήνια, καθόταν στο τζάκι. Στα χέρια της κρατούσε ένα άλμπουμ με φωτογραφίες.

- Ξέρεις... Δεν θυμάμαι... είπε διστακτικά η Σελήνια.

- Καλύτερα!

Η Ηδύνη έσκυψε το κεφάλι. Εικόνες πέρασαν μπροστά απ' τα μάτια της. Εκείνο το μωβ φόρεμα, το χαμόγελό της. Αισθήματα ζήλιας που ένιωθε κάθε φορά που κάποιος έλεγε ότι η Σελήνια ήταν ίδια εκείνη, ίδια... η μάνα τους. «Μα είναι άδικο. Το μικρό δεν την ήξερε καν». Θυμήθηκε τον εαυτό της, μινιατούρα, να ουρλιάζει τη νύχτα εκείνη. Περισσότερο σκεφτόταν τον εαυτό της παρά τη μάνα της. Μετά θυμήθηκε τα βράδια που περνούσαν και φωνή δεν έβγαζε, που έκλαιγε μέχρι που τα μάτια της στέγνωσαν. Το μίσος για την απουσία της έγινε τρόπος ζωής και επιβίωσης γι' αυτήν. Αγάπη δεν θα έδινε ξανά. Καλύτερα έτσι, παρά λαβωμένη. Απλά, έπρεπε να μάθει να υπομένει. Μα δεν της το συγχώρησε. Όχι. Γιατί αν η Ηδύνη ήταν μια φορά εγωίστρια, η μάνα της ήταν δέκα. «Γλύτωσες απ' όλα. Μας άφησες μόνες. Ωραία. Πρέπει να είσαι πολύ περήφανη που με βλέπεις έτσι». Μα, μερικές φορές, την έπιανε κάτι. Μια ανατριχίλα, μια παρουσία. Και ένιωθε καλά, ασφαλής και αγαπημένη, όχι μόνη.

- Σελήνια...

- Ορίστε.

- Σελήνια...

- Τι;; έκανε, ανασηκώνοντας το κεφάλι απότομα.

- Σήμερα το πρωί...

- Θα πεις στη μαμή να βάλει φαγητό;

- Σελήνια, άκου με! Σήμερα στην αγορά...

- Δεν ήταν υπέροχος;

Αυτό που φοβόταν... Φωνές ξαφνικά ακούστηκαν στη σάλα.

- Κορίτσια μου!

Η φωνή του πατέρα αντήχησε στους τοίχους του σπιτιού, χαρούμενη και δυνατή, όπως πάντα. Πέρασαν χρόνια, μα αυτή η φωνή ήταν ίδια. Η Σελήνια πετάχτηκε απ' τη θέση της ρίχνοντας το άλμπουμ με τις φωτογραφίες στο πάτωμα. Η μορφή του πατέρα διαγραφόταν τώρα στο ημίφως του διαδρόμου. Μα η φωτιά από το τζάκι δεν της επέτρεψε να μείνει για πολύ στην αφάνεια.

Ψηλός, δυνατός εύσωμος με αυτό το γνωστό στα κορίτσια ταλαιπωρημένο και σοφό πρόσωπο, στεκόταν στην είσοδο του δωματίου. Τα μάτια του έψαχναν απεγνωσμένα τα γνώριμα χαρακτηριστικά του αγαπημένου χώρου μέσα στο σπίτι τους - τις τεράστιες βιβλιοθήκες που έπιαναν τους τοίχους ως ψηλά στο ταβάνι, τα έπιπλα, το γραφείο του. Κοίταξε με λαχτάρα τις κόρες του. Η Σελήνια πνίγηκε στην αγκαλιά του. Η Ηδύνη πλησίασε διστακτικά. Ποτέ δεν ένιωθε άνετα με τον πατέρα της. Της κρατούσε μυστικά για πολλά και δεν τον συγχωρούσε. Αν... Αν της είχε πει για τη μητέρα, για την κρίσιμη κατάστασή της, ίσως να είχε προλάβει να της πει όλα αυτά που είχε μέσα της. Και άλλα πολλά, πολλά μυστικά... Την τράβηξε κοντά του τόσο γλυκά που λύγισε. Τον ένιωσε πάνω της. Το άρωμά του, το δέρμα του, τα χείλη του πάνω στα μάγουλά της. Της είχε λείψει τελικά.

- Κορίτσια...αχ...έχω τόσα να σας πω...

Άρχισε να χτυπά το κεφάλι της στο μαξιλάρι. Ήθελε να πνιγεί απ' το θυμό της. Ήξερε πως ο πατέρας της δεν θα τελείωνε τις ιστορίες του τόσο γρήγορα και ξαφνικά, όπως άρχισε. Το κεφάλι της τώρα, βαρύ και ζαλισμένο, έπεσε στα παπλώματα. Δεν έδινε σημασία στα λόγια του πατέρα. Σχεδόν πάντα, τόσα χρόνια ταξιδιών, οι ίδιες «περιπέτειες». Ωσπου ξαφνικά, κάτι της τράβηξε την προσοχή.

- Αυτό, Ηδύνη, θα το φορέσεις στο δείπνο για τον καλεσμένο μας, της είπε δίνοντάς της ένα μεταξωτό σάλι, αγορασμένο από κάποια μακρινή ασιατική πόλη.

- Ποιο δείπνο πατέρα, ποιος καλεσμένος; ρώτησε ενθουσιασμένη η Σελήνια.

- Πριν λίγο, στο δρόμο της επιστροφής, είχα ένα ατύχημα... Η ρόδα της άμαξας έσπασε και ευτυχώς κάποιοι περαστικοί που τύχαινε να 'ναι υπηρέτες ενός νέου μεγαλέμπορου μάς βοήθησαν. Μέχρι όμως να μαζέψουν οι υπηρέτες τα εμπορεύματά μας, άρχισε να βρέχει. Αναγκαστήκαμε λοιπόν να δεχτούμε την πρόσκλησή τους να μας φιλοξενήσουν για λίγο στο σπίτι του αφεντικού τους, μέχρι να κοπάσει η βροχή. Ήταν υπέροχος άνθρωπος. Μας δέχτηκε χωρίς κανένα φόβο του ποιο είμαστε ή τι θέλουμε. Τόσο νέος, μα τόσο ώριμος, σοβαρός και σεμνός. Και ευπαρουσίαστος, πρόσθεσε με μια παιχνιδιάρικη ματιά.

- Τον κάλεσα για δείπνο, αύριο βράδυ. Αυτό θα φορέσεις, Ηδύνη.

Κρατούσε στα χέρια του και ένα μωβ φόρεμα, κεντημένο με ασημένια κλωστή. Σχέδια διαγράφονταν στο μπούστο που της θύμιζαν ρυάκια σε ξεραμένη γη, λουλούδια, φύλλα. Σαν όνειρα.

Αρώματα και πρόσωπα ξεχύνονταν στην έπαυλη. Απ' το πρωί ακόμα, πριν χαράξει, η κουζίνα ήταν γεμάτη από φασαρία, υπηρέτες, τρόφιμα και μυρωδιές. Οι φούρνοι επιβάρυναν την αποπνικτική κατάσταση, κάνοντας τις μυρωδιές να ανακατεύονται μεταξύ τους σ' ένα συγχυστικό κράμα. Τα κορίτσια όμως βρίσκονταν στον κήπο. Το φρεσκοκομμένο χορτάρι, τα ανθισμένα λουλούδια, ο φωτεινός ουρανός μετά τη χτεσινή μπόρα τις ανάγκαζε να δουν τη ζωή με άλλο μάτι. Όπου υπάρχει κακό, υπάρχει καλό. Στο σκοτάδι το φως και το φως στο σκοτάδι. Η Σελήνια, όπως πάντα χαρούμενη και ενθουσιασμένη, σκεφτόταν τον απομινό καλεσμένο. Η Ηδύνη προσπαθώντας να αποφύγει τη μόνιμη όρεξη της αδερφής της για συζήτηση, ανέλαβε την ευθύνη της καθαριότητας του σπιτιού.

Ο πατέρας έλειπε από το πρωί για διάφορες υποχρεώσεις. Το μόνο στοιχείο που είχε η Ηδύνη πως η χτεσινή νύχτα, οι συζητήσεις, τα «χαρμόσυνα» νέα δεν ήταν ψέμα, ήταν το μωβ φόρεμα. Κρεμασμένο, άψυχο, περίμενε το βράδυ για να αρπάξει πνοή ζωής, να κινηθεί, να χορέψει. Και η Ηδύνη του την έδωσε. Κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. 'Είσαι υπέροχη, δούκισσά μου...' η φωνή της μητέρας της αντήχησε στο κεφάλι της. Δεν πρόλαβε ούτε να τρομάξει, ούτε να την ευχαριστήσει. Η Σελήνια, πετώντας, την πήρε αγκαλιά. Το λευκό της φόρεμα τύλιξε το μωβ, σαν λουλούδι που φοβισμένο προστατεύει την καρδιά του.

- Σελήνια, είσαι μοναδική.

«Αυτή ήταν;» αναρωτήθηκε. «Όχι. Η φωνή της μητέρας ακουγόταν απ' το δικό της στόμα.»

-Ε; Ηδύνη... Σ' ευχαριστώ τόσο πολύ. Και συ..... είσαι υπέροχη...

Η Σελήνια γύρισε απότομα και έφτασε στην πόρτα. Στάθηκε λίγο. Ίσα- ίσα να προλάβει η Ηδύνη να αντιληφθεί την ομορφιά της. Το λευκό της φόρεμα. Οι σατέν κορδέλες, τα κόκκινά της μαλλιά... Αυτή ήταν η μοναδική. Αυτή θα επέλεγε ο καλεσμένος.

- Η μητέρα θα ήταν περήφανη για σένα. Είσαι δυνατή, είπε η Σελήνια. Έπειτα άνοιξε την πόρτα και έφυγε.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Τα βελούδινα καθίσματα αγκάλιαζαν το βάρος του τρυφερά. Άνοιξε την κουρτίνα. Κοιτάζοντας έξω, σκέφτηκε εκείνη. Τα δυο της μάτια, τα δυο της χείλη... Τον μισεί. Η άμαξα τραντάχτηκε σε μια προσπάθεια του αμαξά ν' αποφύγει τις διάφορες παγίδες του κακοφτιαγμένου χωματόδρομου. "Ανάθεμα. Να την δω μόνο και μετά ας είναι, ξαναφεύγω." Προσπάθησε να τη φανταστεί στο κρεβάτι της. Να μάθει τις συνθήειές της. Αδύνατον. Το μυαλό της κλείδωσε, πριν ακόμα την αντικρύσει. Κατάρα. Μια κινούμενη κατάρα ήταν. Αυτός. Κι αυτή; Παρεξηγημένη ευχή. Μια ευχή ήταν. Κοίταξε το φεγγάρι. Άλλο ένα τράνταγμα. Αισθάνθηκε τα φτερά του πατέρα του να τον αγκαλιάζουν και το δάκρυ της μάνας του να ξεπλένει τις άσχημες έννοιες του.

Πώς θα μπορούσε κανείς να καταλάβει; Μόνο οι «δικοί» του άνθρωποι. Άνθρωποι; Αιμομιξία έκπτωτων αγγέλων, παρθένων γυναικών. Άνθρωποι; Όλοι έρχονται και φεύγουν, πάντα όμως γυρνάνε εδώ. Πρέπει να κανονίσει συνάντηση. Πολλά πρέπει να γίνουν. Η γυναίκα αυτή ξέρει. Ξέρει, καταλαβαίνει όμως; Γνωστή η φήμη των παιδιών έκπτωτων αγγέλων. Η σκοτεινή πλευρά του πατέρα, ως πιο ισχυρή λόγω υπαρξιακής θέσης, υπερίσχυε της καλής, αυτής της μητέρας. Και το ήξερε. Μέχρι δηλαδή που την είδε. Ένωσε κάτι που εκατόν δώδεκα χρόνια δεν είχε ξαναζήσει. Δεν είχε ιδέα... μα πως τα φέρνει η Μοίρα. Χτες γνώρισε τον πατέρα της. Και ας μην ήξερε ποια ήταν, τ' όνομά της... Όταν κοίταξε το πρόσωπο εκείνου του άνδρα, το κατάλαβε. Μόνο για αυτό το λόγο φέρθηκε έτσι ευγενικά. Αν ήταν άλλος... Η άμαξα σταμάτησε απότομα. Αυτόματα, η πόρτα άνοιξε. Μπορούσε να την αισθανθεί σε κάθε δέντρο που χαραζόταν στο φόντο της νύχτας, στους πέτρινους τοίχους, στον αέρα.

- Αυτή είναι!

- Κύριε;! αναφώνησε με απορία ο αμαξάς.

- Τίποτα.... Τίποτα... Θα περιμένεις εδώ.

- Μάλιστα, κύριε. Ο αμαξάς υποκλίθηκε σεμνά και προχώρησε προς τα κουρασμένα άλογα.

-Φίλτατε! Έφτασες!

Η φωνή του πατέρα, βροντερή και γεμάτη, ήχησε στα ζαλισμένα του αυτιά.

- Χαίρετε.

Η χειραψία αληθινή, αντρική, δυνατή. Ο πατέραςμίλαγε...μίλαγε...μίλαγε....., μα εκείνος δεν τον άκουγε.

- Από δω οι κόρες μου. Σελήνια και Ηδύνη.

Όλα ήταν ψεύτικα. Οι τοίχοι λύγιζαν και τον έπνιγαν. Τα χρώματα, παράξενες μορφές γύρω, φως και σκόνη, όλα μαζί, ζαλίστηκε. Ήταν μπροστά του. Αυτά τα υπέροχα μάτια... Τα κόκκινά της χείλη. Τα μαλλιά, τα μαύρα, τα μακριά, αυτά ήθελε να αγγίζει άμα ξαπλώνει. Και κείνο το σώμα το λιγνό, το γυμνασμένο, να το πάρει, να το σηκώσει ψηλά, να το φιλήσει, να το κατεβάσει, να το νιώσει, να το σφίξει, να το αγαπήσει.

Δεν μπορούσε να δει ούτε ν' ακούσει τίποτα. Απλά έγενεφε και στα χείλη του χαρακωνόταν ένα ψεύτικο χαμόγελο. Πόσο ήθελε να μείνει μόνος τώρα και να κλάψει.. μα και πάλι, δεν χόρταινε να την παρατηρεί. Να σηκώνει το ποτήρι της, να αγγίζει την πλαγιά του λαιμού της, να βουρκώνει. Ήθελε να την αγγίζει. Μα παρέμενε καθηλωμένος πίσω απ' τον τεράστιο μπουφέ. Η μουσική ξεκίνησε και το σκληρό χέρι του πατέρα τον τράβηξε και τον έσπρωξε απαλά προς το μέρος της. Και κείνη του κράτησε τα χέρια και η μουσική συνέχιζε να τον ζαλίζει. Την μύριζε. Την κρατούσε. Ήταν δική του. Έστω για εκείνα τα λίγα λεπτά που κρατούσε η μουσική. Και οι σκέψεις να γυρνάνε. Κάπου τα' χε ξαναδεί αυτά τα μάτια... κάπου.

Η Ηδύνη ένιωθε κι αυτή τόσο παράξενα. Την κράταγε τόσο σφιχτά που έμοιαζε σαν να ήταν πάντα δική του. Μα το μυαλό της, δεν σταμάταγε. Της θύμιζε τόσο πολύ εκείνη την περιγραφή. Ήταν σίγουρη. Τη στιγμή που τον είδε και έτρεξε στο δάσος, ήταν σίγουρη. Μα απ' την άλλη... θα είχε το θράσος να είναι εδώ; Και η ανάμνηση της μητέρας την επανέφερε στο παρόν. Να θυμηθεί... Αυτό έπρεπε, να θυμηθεί.

Πόσο μικρή ήταν τότε. Εκείνη τη νύχτα, την πρώτη, μετά το θάνατο της μητέρας. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Στο διάδρομο ακούγονταν τα αναφιλητά του πατέρα. Προχώρησε, με το νυχτικό να σέρνεται από πίσω της σαν ομίχλη, στο γραφείο. Ήταν εκεί, σκυμμένος. Τρανταζόταν απότομα, άγαρμπα. Δεν τον είχε ξαναδεί να κλαίει. «Η μαμά κλαίει πιο όμορφα...» σκέφτηκε. Αθόρυβα, προχώρησε στο υπνοδωμάτιο των γονιών της. Άνοιξε τα συρτάρια εκείνης. Αγγιξε τα σατέν της εσώρουχα, μύρισε τ' άρωμά της. Ανακάτεψε τις κορδέλες. Και τότε το είδε. Ένα διπλωμένο χαρτί. Ένα απλό κομμάτι χαρτιού, χωρίς σφραγίδα. Ούτε και φάκελος δεν υπήρχε. Μόνο μελάνι – και οι καλλιγραφίες της μητέρας, διαγράφονταν στο μισοσκόταδο, σαν φωτεινά αστέρια του χειμωνιάτικου ουρανού.

«... Δεν ξέρω τι να κάνω. Η καρδιά μου θα σπάσει. Το κορμί μου ακόμα πονάει απ' τα φιλιά του. Δεν μπορώ να συνεχίσω έτσι. Θέλω να' μια μαζί του, μα έχω καθήκοντα εδώ. Έχω να φροντίσω τα δυο μου παιδιά και το σύζυγό μου... Αχ, δεν θέλω να τον σκέφτομαι καν. Με αγγίζει έτσι τυχαία και αρρωσταίνω απ' την αηδία. Δεν τον θέλω.. Θέλω τον Άγγελο μου... Μου λέει ότι θα μείνει εδώ να με προσέχει. Μα έχω μέρες να τον δω. Δεν ξέρω τι να κάνω. Τον θέλω τόσο. Μα η ζωή μου είναι τσακισμένη. Καθήκον ή όνειρα. Δεν αντέχω άλλο!..»

Η μουσική συνέχιζε. Έπρεπε να ελέγξει. Η υποψία ότι ο άντρας αυτός ήταν η αιτία της αυτοκτονίας της μητέρας της, τώρα πια είχε γίνει βεβαιότητα χωρίς αποδείξεις. Βασικά, είχε αποδείξεις – την προσωπογραφία εκείνου. Αλλά στην μνήμη της. Ποιος θα την πίστευε;

Τώρα καθόταν δίπλα της, την κοίταζε χωρίς να δείχνει ότι νοιάζεται για τους άλλους, για τη Σελήνια που είχε φουρκίσει ή για τον πατέρα της που έδειχνε ευτυχισμένος. Η Ηδύνη γύρισε προς τη μεριά του.

- Έλα... του ψιθύρισε.

Σηκώθηκε επάνω. Εκείνος δίστασε. Του έδωσε το χέρι της. Τώρα πια προχωρούσαν μαζί στη σκάλα του σπιτιού. Οι κορνίζες που κρέμονταν στους σκοτεινούς τοίχους έμοιαζαν να γέρνουν στο πέρασμά τους. Τα πρόσωπα έμοιαζαν σαν τάχα να γούρλωναν σοκαρισμένα τα μάτια τους στο διάβα τους. Τα κεριά έσβηναν, καθώς οι αναπνοές τους δυνάμωναν. Συνέχιζαν ν' ανεβαίνουν. Τα σκαλιά έτριζαν.

- Πού με πας; ραγισμένη η φωνή του ακούστηκε στην ατμόσφαιρα.

- Θα δεις.

Τον μετέφερε σ' ένα δωμάτιο. Φαινόταν ότι ήταν κλειστό πολύ καιρό, γιατί η μούχλα και η σκόνη δυσκόλευε την αναπνοή τους. Ήταν πολύ σκοτεινά. Ο άντρας ίσα - ίσα που διέκρινε ένα κρεβάτι, ένα γραφείο, χαρτιά, βιβλία... Και μπροστά του στον τοίχο, μια βαριά, βελούδινη μωβ κουρτίνα. Ψηλά, πάνω απ' το βρώμικο τζάκι που μόλις είχε αντιληφθεί ότι υπήρχε εκεί.

Η Ηδύνη, ξεφεύγει από το πλάι του... Προχωρά προς το τζάκι. Τραβάει ένα σκονιί που βρισκόταν δίπλα στην κουρτίνα. Οι κουρτίνες σε μια κίνηση χάθηκαν μέσα σ' ένα κύμα σκόνης. Όταν έπεσε το κύμα, τότε είδε. Το πορτρέτο ενός παλιού έρωτα...

- Το 'ξερα πως κάπου είχα δει αυτά τα μάτια.

Και καθώς οι τοίχοι έμοιαζαν να βουλιάζουν στη δίνη του χρόνου και το μαξιλάρι της Ηδύνης ήταν πια κύμα που τη ζάλιζε, μνήμες κρυμμένες ξεβράστηκαν από την ακτή του μυαλού της, σαν κομμάτια σάπια, σπασμένα, ενός ναυαγίου. Το δωμάτιο γέμισε με φως. Εκείνο το φως του αυγουστιάτικου απογεύματος στο εξοχικό τους δίπλα στη λίμνη...

Η μητέρα βγήκε φουριόζα έξω απ' την αυλή, κατευθυνόμενη προς τη λίμνη, ακολουθώντας το μοναδικό μονοπάτι που θα την έφερνε κοντά στα παιδιά της. Ο ήλιος χτύπαγε γλυκά τα μάτια της και ο άνεμος πηγαινόφερνε το αέρινο φόρεμά της όπως έκανε και στα σύννεφα. Εδώ ήταν ελεύθερη. Άφηνε κάτω τα μακριά της μαλλιά, περπατούσε ξυπόλυτη στα χώματα, τις πέτρες, χωρίς να τη νοιάζουν οι νυχτερινοί πόνοι απ' τις ανοιχτές πληγές.

Κρατούσε στο χέρι της κορδέλες. Πολλές κορδέλες. Λάτρευε τις κορδέλες. Κάποια βράδια, ενώ τις ταχτοποιούσε στα συρτάρια της, δασκάλευε τα κορίτσια... Μόνο η Ηδύνη όμως καταλάβαινε. Η Σελήνια ήταν ακόμα τόσο μικρή και εύθραυστη. Μόνο η Ηδύνη καταλάβαινε. Το έβλεπε στα μάτια της. Τα ίδια μάτια είχαν. Έβλεπε και ένιωθε πολλά περισσότερα απ' τους άλλους. Και η Σελήνια... Τόσο αφελής μα και πονηρή. Και οι δυο θα επιβίωναν. Ότι δεν είχε η μία, το είχε η άλλη. Και οι δυο έπρεπε να μάθουν η μια απ' την άλλη. Η Ηδύνη την αγάπη, τη συμπόνια, τη φαντασία και η Σελήνια την απαραίτητη καχυποψία, τον ρεαλισμό και την ψυχρότητα. Όλα με μέτρο, με εξαίρεση την αγάπη.

«Κορίτσια, ...» τους έλεγε «οι κορδέλες είναι σαν τα όνειρα. Βλέπετε, υπάρχουν φτηνά όνειρα, όπως σχέδια για την επόμενη μέρα, άσχημα, βρώμικα όνειρα, όπως το να κάνεις κακό σε κάποιον ή να του εύχεσαι τα χειρότερα. Μα κοιτάξτε! Αυτή η υπέροχη κορδέλα...» σήκωσε τα χέρια της αφήνοντας μια γαλάζια σατέν κορδέλα να ξεφύγει απ' τα λεπτά δάχτυλά της – «είμαι σίγουρη πως αντιπροσωπεύει ένα πολύ όμορφο όνειρο, γεμάτο αγάπη, όμορφες στιγμές...» Τα μάτια της βούρκωναν... «Μα οι κορδέλες χάνονται. Όπως και τα όνειρα. Αν δεν τις φυλάξεις σωστά, ή τις αφήσεις σε λάθος χέρια... έχασα πολλές κορδέλες.»

- «Μαμάά!» οι φωνές των κοριτσιών έσκισαν τον αέρα σαν πουλιά. Τρόμαξε και έτρεξε. Τα κορίτσια την πρόλαβαν.

- Εκείνη φταίει!

- Όχι, εκείνη φταίει!

Δεν καταλάβαινε. Μπερδεμένα καστανόξανθα και μαύρα μαλλιά γίνονταν μπροστά της κουβάρι. Προσπάθησε να τις χωρίσει. Η ταχύτητα όμως των κοριτσιών και του πείσματος την πρόλαβε. Και αίμα έσταξε κάτω και πότισε το χώμα. Η Σελήνια έπεσε κάτω. Η Ηδύνη πισωπάτησε. Μια σκιά τρόμου και ανησυχίας απλώθηκε στα μάτια της, μα αμέσως αντικαταστάθηκε από την απόλυτη ευτυχία της νίκης.

-«Ντροπή σου!» ξεφώνισε η μητέρα, χαστουκίζοντας την Ηδύνη, και έπεσε στα γόνατα να μαζέψει το παιδί της που τώρα ήταν ματωμένο και βρώμικο. Η μύτη της μικρής είχε ανοίξει. Λογικά, κάπου σ' αυτή την άχαρη πάλη, κάποια υπερβολικά απότομη κίνηση ξέφυγε και πλήγωσε το μικρό της άγγελο.

-«Μυρίζει ωραία...» η φωνή της Ηδύνης ακούστηκε απόκοσμη μέσα στα ξεφωνητά της Σελήνιας, που τώρα στεκόταν ακίνητη, σαν υπνωτισμένη, ένα μέτρο πίσω από την αδερφή της.

-«Ποιο;» Γύρισε το κεφάλι της και κοίταξε την κόρη της. 'Ποιο;!'

Καθρέπτες τα μάτια της Ηδύνης.

-Το αίμα μαμά, το αίμα...

Και οι κορδέλες τώρα παρασύρονταν απ' τον άνεμο, ματωμένες και βρώμικες. Όνειρα χαμένα.